Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 6 lutego 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/87/WE – Plan monitorowania – Rozporządzenie (UE) nr 601/2012 – Artykuł 49 ust. 1 akapit drugi – Punkt 20 załącznika IV – Obliczanie emisji z instalacji – Odejmowanie przenoszonego CO_2 –Wyłączenie CO_2 wykorzystanego przy produkcji wytrąconego węglanu wapnia – Ocena ważności wyłączenia

W sprawie C-561/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (sąd administracyjny w Berlinie, Niemcy) postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 września 2018 r., w postępowaniu:

Solvay Chemicals GmbH

przeciwko

Bundesrepublik Deutschland,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.C. Bonichot (sprawozdawca), prezes pierwszej izby, C. Toader, A. Rosas, L. Bay Larsen i M. Safjan, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Calot Escobar,

postanowiwszy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem, zgodnie z art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

wydaje następujące

Postanowienie

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy ważności art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2012, L 181, s. 30) oraz pkt 20 załącznika IV do tego rozporządzenia.

* Język postępowania: niemiecki.

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką Solvay Chemicals GmbH a Bundesrepublik Deutschland (Republiką Federalną Niemiec) w przedmiocie ujęcia jako emisji w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 7, s. 631), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. 2009, L 140, s. 63) (zwanej dalej „dyrektywą 2003/87") dwutlenku węgla (zwanego dalej „CO_2") powstającego w instalacjach produkujących węglan sodowy oraz przeniesionego do instalacji produkującej wytrącony węglan wapnia (zwany dalej „PCC" z ang. *precipitated calcium carbonate*).

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 2003/87

3 Dyrektywa 2003/87 stosuje się zgodnie z jej art. 2 ust. 1 „do emisji z działań wymienionych w załączniku I oraz gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II".

4 Artykuł 3 lit. b) tej dyrektywy definiuje pojęcie „emisji" jako „uwolnienie gazów cieplarnianych do powietrza ze źródła znajdującego się w jakiejkolwiek instalacji lub uwolnienie ze statku powietrznego wykonującego działanie lotnicze wymienione w załączniku I gazów określonych dla tego działania".

5 Zgodnie z art. 12 ust. 3 i 3a wspomnianej dyrektywy:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 30 kwietnia każdego roku operatorzy każdego urządzenia [każdej instalacji] zwracali liczbę przydziałów [uprawnień] innych niż przydziały [uprawnienia] wydane na mocy rozdziału II, odpowiadającą całkowitej ilości emisji z urządzeń [z takiej instalacji] w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, oraz aby były one następnie anulowane [umarzane]".

3a. Obowiązek przedstawienia uprawnień do rozliczenia nie powstaje w związku z emisjami CO_2 zweryfikowanym jako wychwycony i przetransportowany do stałego składowania do instalacji, dla której zezwolenie obowiązuje zgodnie z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla [oraz zmieniającej dyrektywę Rady 85/337/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz.U. 2009, L 140, s. 114)]".

6 Artykuł 14 tej dyrektywy, zatytułowany „Monitorowanie i raportowanie emisji", stanowi w ust. 1:

„Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przyjmie rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania emisji oraz, w stosownych przypadkach, danych dotyczących działań, związanych z rodzajami działań wymienionymi w załączniku I, dla monitorowania i raportowania danych dotyczących tonokilometrów do celów wniosku na mocy art. 3e lub 3f, opierające się na zasadach monitorowania i raportowania określonych w załączniku IV i które w wymogach dotyczących monitorowania i raportowania dotyczących każdego gazu cieplarnianego określa potencjał danego gazu w zakresie powodowania globalnego efektu cieplarnianego.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3”.

Rozporządzenie nr 601/2012

7 Artykuł 5 akapit pierwszy rozporządzenia nr 601/2012 stanowi:

„Monitorowanie i raportowanie prowadzi się w sposób kompletny i obejmują one wszystkie emisje z procesów technologicznych oraz z procesów spalania, ze wszystkich źródeł emisji i strumieni materiałów wsadowych należących do rodzajów działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE oraz innych stosownych rodzajów działań włączonych zgodnie z art. 24 wspomnianej dyrektywy, a także emisje wszystkich gazów cieplarnianych określonych w odniesieniu do tych rodzajów działań, przy jednoczesnym unikaniu podwójnego liczenia”.

8 Zgodnie z art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Każdy prowadzący instalację lub operator statku powietrznego monitoruje emisje gazów cieplarnianych na podstawie planu monitorowania zatwierdzonego przez właściwy organ zgodnie z art. 12, uwzględniającego charakter i sposób funkcjonowania instalacji lub działań lotniczych, do których ma on zastosowanie.

[…]”.

9 Z art. 20 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia wynika, że „[d]efiniując proces monitorowania i raportowania, prowadzący instalację uwzględnia wymogi dotyczące poszczególnych sektorów określone w załączniku IV”.

10 Artykuł 49 rozporządzenia nr 601/2012, zatytułowany „Przenoszony CO_2”, przewiduje w ust. 1:

„Prowadzący instalację odejmuje od wielkości emisji z instalacji każdą ilość CO_2 pochodzącego z węgla pierwiastkowego kopalnego używanego w rodzajach działań objętych załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE, która nie została wyemitowana z instalacji, lecz została przeniesiona poza tę instalację do dowolnego z poniższych obiektów:

a) instalacji wychwytującej w celu transportu i długoterminowego geologicznego składowania na składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE;

b) sieci transportowej w celu długoterminowego geologicznego składowania na składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE;

c) składowiska dopuszczonego na mocy dyrektywy 2009/31/WE w celu długoterminowego geologicznego składowania.

W przypadku przenoszenia CO_2 poza instalację w innych celach nie dopuszcza się odejmowania CO_2 od wielkości emisji z instalacji”.

11 Załącznik IV do rozporządzenia nr 601/2012, zatytułowany „Metodyka monitorowania dla instalacji właściwa dla poszczególnych rodzajów działań (art. 20 ust. 2)”, zawiera pkt 20 poświęcony „[p]rodukcj[i] węglanu sodowego oraz wodorowęglanu sodu wymienion[ej] w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE”. W części B, dotyczącej „szczególnych zasad monitorowania”, punkt ten przewiduje między innymi:

„Jeśli CO_2 z produkcji węglanu sodowego używa się w produkcji wodorowęglanu sodu, ilość CO_2 używanego w produkcji wodorowęglanu sodu z węglanu sodowego uważa się za wyemitowaną przez instalację produkującą CO_2”.

Prawo niemieckie

12 Zgodnie z § 5 ust. 1 Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (ustawy o handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych) z dnia 21 lipca 2011 r. (BGBl. 2011 I, s. 1475), z późniejszymi zmianami:

„Prowadzący instalację jest zobowiązany do określenia, zgodnie z częścią 2 załącznika 2, wielkości emisji powstałych w związku z jego działalnością w danym roku kalendarzowym i do zgłoszenia tej wielkości właściwemu organowi do dnia 31 marca roku następnego”.

13 Paragraf 6 ust. 1 tej ustawy z późniejszymi zmianami stanowi:

„Prowadzący instalację jest zobowiązany do przedłożenia właściwemu organowi za każdy okres handlu uprawnieniami planu monitorowania w celu ustalenia wielkości emisji i raportowania zgodnie z § 5 ust. 1. […]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

14 Solvay Chemicals eksploatuje w Rheinberg (Niemcy) instalację produkującą węglan sodowy, której działalność jest objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Jest bezsporne, że część CO_2 powstającego w tej instalacji jest przenoszona do innej instalacji do celów produkcji PCC, wobec czego ten CO_2 nie jest uwalniany do powietrza.

15 Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk (C-460/15, EU:C:2017:29), Trybunał orzekł, że przepisy art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 601/2012 i pkt 10.B załącznika IV do tego rozporządzenia, w zakresie, w jakim systemowo włączają one do emisji z instalacji do kalcynacji wapna CO_2 przenoszony do innej instalacji do celów produkcji węglanu wapnia, bez względu na to, czy ów CO_2 zostaje uwolniony do atmosfery czy też nie, są nieważne.

16 W następstwie tego orzeczenia Solvay Chemicals wystąpiła w ramach procedury zatwierdzenia zmodyfikowanego planu monitorowania swej instalacji pismem z dnia 25 września 2017 r. do Deutsche Emissionshandelsstelle (niemieckiego urzędu ds. handlu uprawnieniami do emisji, zwanego dalej „DEHSt”) o zwolnienie z obowiązku raportowania dotyczącego CO_2 przenoszonego do celów produkcji PCC, ponieważ CO_2 chemicznie związany z PCC nie jest uwalniany do powietrza, a tym samym nie odpowiada „emisjom” w rozumieniu art. 3 lit. b) dyrektywy 2003/87.

17 Decyzją z dnia 21 grudnia 2017 r. DEHSt odrzucił ten zmodyfikowany plan monitorowania. Po rozpatrzeniu odwołania decyzja ta została utrzymana w mocy w dniu 4 maja 2018 r. DEHSt uznał bowiem, że Trybunał w wyroku z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk (C-460/15, EU:C:2017:29), wyraźnie ograniczył stwierdzenie nieważności do przepisu rozporządzenia nr 601/2012 dotyczącego braku możliwości odliczenia CO_2 wytworzonego w instalacjach do kalcynacji wapna i przenoszonego do celów produkcji PCC. Stwierdził poza tym, że o ile jest prawdopodobne, iż podobny przepis

rozporządzenia nr 601/2012 dotyczący produkcji węglanu sodowego, mianowicie pkt 20 załącznika IV do tego rozporządzenia, jest również nieważny, to nie jest on uprawniony jako organ administracyjny do niezastosowania przepisu prawa Unii.

18 W skardze wniesionej w dniu 17 maja 2018 r. do Verwaltungsgericht Berlin (sądu administracyjnego w Berlinie, Niemcy) Solvay Chemicals zaskarżyła decyzję DEHSt.

19 Ponieważ sąd ten miał wątpliwości co do ważności tych przepisów rozporządzenia nr 601/2012, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy rozporządzenie [nr 601/2012] jest nieważne i narusza cele dyrektywy 2003/87 w zakresie, w jakim stanowi ono w art. 49 ust. 1 akapit drugi, że dwutlenek węgla (CO_2), który nie jest przenoszony w rozumieniu art. 49 ust. 1 akapit pierwszy tego rozporządzenia, uznaje się za wyemitowany przez instalację, która go wyprodukowała, niezależnie od tego, czy został on uwolniony do powietrza czy nie?

2) Czy rozporządzenie [nr 601/2012] jest nieważne i narusza cele dyrektywy 2003/87 w zakresie, w jakim stanowi ono w art. 49 ust. 1 akapit drugi w związku z pkt 20 załącznika IV do tego rozporządzenia, że CO_2, który jest przenoszony z instalacji produkującej węglan sodowy do innej instalacji do celów produkcji [PCC], powinien być systematycznie uwzględniany w emisjach z tej instalacji?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

20 Na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 601/2012 i pkt 20 załącznika IV do tego rozporządzenia CO_2 wytworzony w instalacji produkującej węglan sodowy i przeniesiony – tak jak w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym – do innej instalacji do celów produkcji PCC traktuje się tak, jak gdyby został on wyemitowany przez tę pierwszą instalację.

21 Poprzez pytania prejudycjalne, które należy przeanalizować łącznie, sąd odsyłający zasadniczo zwraca się do Trybunału o wypowiedzenie się w kwestii ważności tych przepisów, gdyż poprzez systematyczne włączanie do emisji z instalacji produkującej węglan sodowy CO_2 przenoszonego dla potrzeb produkcji PCC, bez względu na to, czy ów CO_2 zostaje uwolniony do powietrza czy też nie, przepisy te mogą wykraczać poza definicję emisji przyjętą w art. 3 lit. b) dyrektywy 2003/87.

22 Zgodnie z art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli pytanie zadane w trybie prejudycjalnym jest identyczne z pytaniem, w którego przedmiocie Trybunał już orzekał, jeżeli odpowiedź na pytanie prejudycjalne można wywieść w sposób jednoznaczny z orzecznictwa lub jeżeli odpowiedź na pytanie prejudycjalne nie pozostawia żadnych uzasadnionych wątpliwości, Trybunał może w każdej chwili, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem.

23 Należy zastosować ten przepis w niniejszym odesłaniu prejudycjalnym.

24 Należy zaznaczyć, że rozporządzenie nr 601/2012 zostało wydane na podstawie art. 14 ust. 1 dyrektywy 2003/87, w myśl którego Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania emisji, przy czym środek ten ma na celu zmianę elementów innych niż istotne wskazanej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie. Wobec tego w niniejszej sprawie ocena ważności zakwestionowanych przepisów rozporządzenia sprowadza się do zbadania, czy przyjmując te przepisy, Komisja nie przekroczyła granic określonych w dyrektywie 2003/87 (wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 27).

25 Zgodnie z art. 3 lit. b) dyrektywy 2003/87 do celów tej dyrektywy „emisje” oznaczają uwolnienie gazów cieplarnianych do powietrza ze źródła znajdującego się w jakiejkolwiek instalacji. Z samego brzmienia tego przepisu wynika, że emisje w jego rozumieniu zakładają uwolnienie gazów cieplarnianych do powietrza (wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 32).

26 W tym względzie należy zaznaczyć, że art. 12 ust. 3a dyrektywy 2003/87 przewiduje wprawdzie, że pod pewnymi warunkami obowiązkiem przedstawienia uprawnień do rozliczenia nie są objęte emisje wychwycone i przetransportowane do stałego składowania geologicznego do instalacji, dla której zezwolenie obowiązuje zgodnie z przepisami dyrektywy 2009/31. Jednakże nie oznacza to, że prawodawca Unii uznał, iż prowadzący instalacje są zwolnieni z obowiązku przedstawienia uprawnień do rozliczenia jedynie w wypadku stałego składowania geologicznego (wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 33, 34).

27 W odróżnieniu od art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 601/2012, który przewiduje, że w przypadku przenoszenia CO_2 poza instalację w innych celach nie dopuszcza się odejmowania CO_2 od wielkości emisji z instalacji, art. 12 ust. 3a dyrektywy 2003/87 nie zawiera bowiem analogicznego uregulowania (wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 35).

28 Celem ani skutkiem tego ostatniego przepisu, który odnosi się w istocie wyłącznie do szczególnej sytuacji i który służy wspieraniu składowania gazów cieplarnianych, nie była zmiana definicji „emisji” w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2003/87 ani tym samym zmiana zakresu zastosowania tej dyrektywy, określonego w jej art. 2 ust. 1 (wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 36).

29 Dlatego w celu ustalenia, czy CO_2 pochodzący z działalności polegającej na produkcji węglanu sodowego w instalacji takiej jak ta, o której mowa w postępowaniu głównym, jest objęty zakresem zastosowania dyrektywy 2003/87 zgodnie z jej art. 2 ust. 1 oraz załącznikami I i II do tej dyrektywy, należy ustalić, czy ów proces produkcyjny prowadzi do uwolnienia CO_2 do powietrza (zob. podobnie wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 37).

30 Z informacji, którymi dysponuje Trybunał, wynika, że CO_2 wykorzystywany do produkcji PCC jest chemicznie związany z tym produktem stałym. Działalność polegająca na produkcji PCC nie zalicza się zresztą do rodzajów działalności, które zgodnie z przepisami art. 2 ust. 1 dyrektywy 2003/87 w związku z załącznikiem I do tej dyrektywy są objęte zakresem zastosowania owej dyrektywy.

31 Jak wynika z pkt 39 wyroku z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk (C-460/15, EU:C:2017:29), w sytuacji gdy CO_2 powstający w instalacji służącej do produkcji wapna jest przenoszony do instalacji służącej do produkcji PCC, okazuje się, że zgodnie z art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 601/2012 i pkt 10.B załącznika IV do tego rozporządzenia przenoszony CO_2 – bez względu na to, czy gaz ten zostanie w części uwolniony do powietrza podczas transportu lub wskutek wycieku względnie w wyniku samego procesu produkcji – jest w całości traktowany tak, jakby został wyemitowany z instalacji służącej do produkcji wapna, w której został on wytworzony, nawet jeśli skutkiem przeniesienia CO_2 nie było wcale uwolnienie tego gazu do powietrza. Przepisy te tworzą niewzruszalne domniemanie, że cały przenoszony CO_2 jest uwalniany do powietrza.

32 Podobnie w sytuacji gdy CO_2 wytworzony w instalacji produkującej węglan sodu jest przenoszony do instalacji produkującej PCC, zgodnie z art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 601/2012 i pkt 20.B załącznika IV do tego rozporządzenia obowiązuje niewzruszalne domniemanie uwolnienia do powietrza całości przenoszonego CO_2.

33 Przepisy te prowadzą zatem do uznania CO_2 przeniesionego w takich okolicznościach za gaz objęty pojęciem „emisji” w rozumieniu art. 3 lit. b) dyrektywy 2003/87, mimo że nie we wszystkich przypadkach zostaje on uwolniony do powietrza. Przyjmując art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia

nr 601/2012 oraz pkt 20.B załącznika IV do tego rozporządzenia, Komisja rozszerzyła zatem zakres zastosowania tego pojęcia (zob. podobnie wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 40).

34 Konsekwencją tego domniemania jest to, że zainteresowani operatorzy w żadnym wypadku nie mogą odjąć od całkowitej wielkości emisji pochodzących z ich instalacji produkującej węglan sodowy ilości CO_2, która została przeniesiona do celów produkcji PCC, mimo że gaz ten nie jest we wszystkich przypadkach uwalniany do powietrza. Brak takiej możliwości oznacza, że do rozliczenia należy przedstawić uprawnienia odnoszące się do całości CO_2 przeniesionego do celów produkcji PCC i że nie mogą one już zostać sprzedane jako nadwyżka, co podważa system handlu uprawnieniami w sytuacji, która odpowiada jednak ostatecznemu celowi dyrektywy 2003/87, jakim jest ochrona środowiska naturalnego poprzez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych (zob. podobnie wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 41).

35 Z całości powyższych rozważań wynika, że zmieniając istotny element dyrektywy 2003/87 poprzez przyjęcie przepisów art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 601/2012 i pkt 20.B załącznika IV do tego rozporządzenia, Komisja przekroczyła granice wyznaczone w art. 14 ust. 1 wspomnianej dyrektywy (zob. analogicznie wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, pkt 48).

36 W konsekwencji na zadane pytania należy udzielić odpowiedzi, że przepisy art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 601/2012 i pkt 20.B załącznika IV do tego rozporządzenia są nieważne w zakresie, w jakim systematycznie włączają do emisji z instalacji produkującej węglan sodowy CO_2 przeniesiony do innej instalacji do celów produkcji PCC, bez względu na to, czy ów CO_2 zostaje uwolniony do powietrza czy też nie.

W przedmiocie kosztów

37 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) postanawia, co następuje:

Przepisy art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i pkt 20.B załącznika IV do tego rozporządzenia są nieważne w zakresie, w jakim systematycznie włączają do emisji z instalacji produkującej węglan sodowy dwutlenek węgla (CO_2) przeniesiony do innej instalacji do celów produkcji wytrąconego węglanu wapnia, bez względu na to, czy ów dwutlenek węgla zostaje uwolniony do powietrza czy też nie.

Podpisy